

Arrest

nr. 67 892 van 4 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 17 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat L. LUYTENS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Kameroens staatsburger te zijn van Ngemba origine en afkomstig van Nkwen (North West Province). In 2002 trouwde u met (O.F.) en verhuisde naar zijn familiecompound in Centre Pool in Nkwen, waar ook zijn moeder en broer een huis hadden. U kreeg twee kinderen met uw man. Op 10 maart 2010 stierf uw man in het ziekenhuis ten gevolge van tyfoïde. Op 25 augustus 2010 hield de familie van uw man een familiebijeenkomst waarop werd beslist dat u, zoals de traditie het voorschrijft, met zijn oudste broer, (E.T.), diende te trouwen. U weigerde dit omdat hij reeds twee vrouwen had. In de daaropvolgende weken werd u vier maal verkracht door (E.). U legde het probleem voor aan de dorpschef die bevestigde dat u niet tegen de traditie kon ingaan. Vervolgens ging u een klacht neerleggen bij de gendarmen, die eveneens weigerden tussen te komen in de traditie. De commandant

verzekerde u wel dat hij met (E.) zou gaan praten. Die nacht kwam (E.) naar u toe. Hij beschuldigde u ervan dat u zijn naam was gaan rondbazuinen en sloeg u. De volgende dag, 15 september 2010, werd u opgepakt door de gendarmen op beschuldiging van moord op uw man. (E.) kwam naar u toe en gaf u de keuze om met hem te trouwen of naar de gevangenis te gaan. U stemde in met een huwelijk en trok bij hem in het huis. Uw kinderen moesten bij uw schoonmoeder blijven tot het huwelijk zou voltrokken zijn. U deed alsof u de situatie aanvaardde en (E.) begon u minder in de gaten te houden. Begin oktober verliet u de compound en reisde naar uw nicht (C.) in Douala. Zij bracht u onder bij haar vriendin (M.). Twee dagen na uw aankomst kwamen de gendarmen u zoeken in het huis van (C.). (M.) en (C.) besloten dat u best het land zou verlaten en introduceerde u bij meneer (J.). Op 1 november 2010 reisde u in zijn gezelschap naar België waar u de volgende dag aankwam. Op 3 november vroeg u in België asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde dat u Kameroen diende te verlaten omdat uw schoonfamilie u wilde dwingen te trouwen met de broer van uw overleden man (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 15 april 2011, hierna CGVS, p. 4).

Vooreerst bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat uw schoonfamilie u wilde dwingen tot een huwelijk met uw schoonbroer.

U verklaarde dat uw schoonfamilie vijf maanden na de dood van uw man tijdens een familiereünie besliste dat u diende te hertrouwen met uw schoonbroer (E.) (CGVS, p.4). U stelde dat deze beslissing geheel onverwacht kwam en u er van uit was gegaan dat u na de dood van uw man gewoon uw leven zou kunnen verder zetten zonder te hertrouwen (CGVS, p.6). Het is evenwel weinig aannemelijk dat u niet wist dat u met uw schoonbroer zou moeten trouwen na de dood van uw man. Immers, u zei dat u op de hoogte was van de traditie van het leviraatshuwelijk en het feit dat deze voorkwam in uw dorp Nkwen (CGVS, p.6), dat tevens het dorp is van uw schoonfamilie (CGVS, p.2). Bovendien zou men verwachten dat bij het afsluiten van het huwelijk met uw man in 2002 (CGVS, p.2), beide families de voorwaarden en bepalingen van het huwelijk zouden hebben gecommuniceerd en vastgelegd, en dus ook wat er met de vrouw zou gebeuren in geval de man zou komen te overlijden. Tenslotte is het vreemd dat uw schoonfamilie gedurende de eerste vijf maanden nooit iets heeft gezegd over het leviraatshuwelijk en het feit dat hierover zou worden beslist bij de volgende familiereünie (CGVS, p.6). Het komt evenmin doorleefd over dat u zelf, wetende dat de traditie van het leviraatshuwelijk voorkomt, in die periode nooit heeft gevraagd wat er met u zou gebeuren en u er zomaar vanuit ging dat u bij uw schoonfamilie kon blijven en uw leven er voortzetten zonder te hertrouwen (CGVS, p.6).

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande het gedwongen leviraatshuwelijk verder ondermijnd door een aantal vaagheden en onwaarschijnlijkheden in uw relaas. Zo wist u bijvoorbeeld niet hoe oud (E.) is (CGVS, p.6) en kon u evenmin zeggen wanneer de verkrachtingen plaatsvonden (CGVS, p.4) of wanneer u uw dorp verliet en naar Douala ging (CGVS, p.5). Tenslotte stelde u dat u er in slaagde weg te vluchten omdat u deed alsof u het huwelijk aanvaardde en (E.) u bijgevolg niet langer in de gaten hield. Gezien u enkele weken voordien nog steevast had geweigerd met hem te trouwen en het huwelijk bovendien nog niet voltrokken was zou men evenwel verwachten dat hij nog waakzaam zou zijn en u niet zomaar zou vertrouwen.

Aldus blijkt dat uw verklaringen met betrekking tot het gedwongen leviraatshuwelijk niet overtuigend zijn.

Wat betreft de problemen die u zou hebben gekend met de autoriteiten ten gevolge van uw weigering met (E.) te huwen kunnen volgende bedenkingen gemaakt worden.

U verklaarde dat u naar de gendarmen ging om een klacht neer te leggen met betrekking tot het gedwongen huwelijk maar stelde dat de commandant zei dat hij niet kon tussenkomen omdat het een traditie betreft (CGVS, p.4). Dit is evenwel in strijd met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die er op wijst dat de Kameroense autoriteiten wel degelijk maatregelen nemen om deze praktijk te stoppen. Zo werd het leviraatshuwelijk onwettig verklaard door de wetgevende macht (zie landeninformatie) en kunnen vrouwen die tegen hun wil een leviraatshuwelijk dienen te ondergaan zich richten tot de rechtbank, die hiervoor straffen kan uitspreken van maximaal 10 jaar opsluiting en FCFA 1.00.000 boete (zie landeninformatie). Er zijn daarbij vonnissen bekend inzake leviraatshuwelijk waarbij het gerecht besliste in het voordeel van de vrouw (zie landeninformatie). Vrouwen in uw situatie kunnen ook juridische en financiële bijstand verkrijgen van het 'Ministerie voor Women's Empowerment and the Family' of van hiertoe gespecialiseerde NGO's (zie landeninformatie). Tenslotte heeft de overheid recentelijk ook diverse campagnes uitgevoerd om de traditionele autoriteiten te informeren en

te sensibiliseren over mensenrechten met als doel een einde te maken aan praktijken die vrouwen discrimineren (zie landeninformatie). Daarbij verklaarde u dat de commandant van de gendarmen met uw schoonbroer ging praten om hem te overhalen niet met u te trouwen (CGVS, p.4), wat verder afbreuk doet aan de beweerde onverschillige houding van de autoriteiten.

U stelde vervolgens dat uw schoonfamilie, om u te dwingen het huwelijk te accepteren, de gendarmen inschakelde en u liet arresteren onder de valse beschuldiging dat u uw man zou hebben gedood (CGVS, p.5). Het is evenwel onwaarschijnlijk dat men u hiervoor gerechtelijk zou kunnen vervolgen, aangezien uw man in het ziekenhuis stierf ten gevolge van tyfoïde (CGVS, p.3) en er dus duidelijk bewijs ten voordele van uw onschuld voorhanden is.

Vervolgens verklaarde u dat de gendarmen u kwamen zoeken bij uw nicht in Douala, waarbij ze u beschuldigden van hekserij en van het doden van uw man (CGVS, p.5). Ook hier dient te worden gewezen op het feit dat u onschuldig bent, er geen bewijzen tegen u bestaan en het leviraatshuwelijk verboden is in Kameroen en het derhalve onwaarschijnlijk is dat de autoriteiten u zou opsluiten en veroordelen.

Uw verklaring tenslotte, dat uw schoonfamilie rijk is en vele connecties heeft, ondermeer met de gendarmen, en dus bij machte is u naar de gevangenis te zenden (CGVS, p.5), dient te worden gerelativeerd. Immers, het feit dat een familie welgesteld is of connecties heeft wil niet automatisch zeggen dat ze de autoriteiten kunnen opdragen u te arresteren en op te sluiten. Wanneer er vervolgens gevraagd werd met welke gendarmen uw schoonbroer bevriend is antwoordde u vaag dat hij soms een glas drinkt met een man met een kepie (CGVS, p.5).

Uit het voorgaande blijkt dat uw verklaringen met betrekking tot de problemen die u zou hebben gekend met de Kameroense autoriteiten ten gevolge van uw weigering met (E.) te trouwen niet geloofwaardig zijn.

Uit dit alles blijkt dat de elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielrelaas neergelegde documenten wijzigen bovenstaande motivering niet. De foto's werden gemaakt tijdens het doopsel van uw dochter. De foto's tonen ondermeer uw overleden man, uw dochter en uw schoonmoeder maar vormen geen bewijs van de door u aangehaalde problemen. De DVD bevat volgens uw verklaringen eveneens beelden van de doop van uw dochter maar is niet afspeelbaar wegens beschadigingen. Het medische attest van Dr. (H.) (dd. 14 april 2011) geeft aan dat u een psycholoog consulteert wegens psychologische klachten. Er kan worden opgemerkt dat de arts zich in dergelijke psycho-medische attesten hoogstens kan uitspreken over uw psychologische situatie, zonder dat hij/zij uitsluitel kan geven over de oorzaak ervan, vermits de arts zich in dit verband enkel kan baseren op uw verklaringen. Uw identiteitskaart tenslotte (uitgegeven op 14 april 2005) bevat identiteitsgegevens die hier niet meteen in twijfel worden getrokken. Verder vermeldt uw identiteitskaart Mile 4, Nkwen als uw adres terwijl u aangaf dat u in 2005 in Futru, Centre pool, Nkwen woonde (CGVS, p.1).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster bevestigt haar verklaringen inzake het gedwongen huwelijk met haar schoonbroer en merkt op dat zij niet op alle vragen met precisie heeft kunnen antwoorden vermits zij ongeschoold is en het voor haar moeilijk is bepaalde data te onthouden. Zij benadrukt dat zij niettemin op een behoorlijk coherente manier heeft uitgelegd welke feiten zich hebben voorgedaan. Verzoekster betoogt dat de opmerking inzake haar onwetendheid omtrent de leeftijd van (E.) niet pertinent is aangezien het in Kameroen niet gebruikelijk is dat men de exacte leeftijd van een persoon kent. Wat volgens verzoekster wel van belang is, is het feit dat zij inderdaad verrast werd op de familiebijeenkomst vijf maanden na het overlijden van haar man. Zij stelt dat zij dacht dat het zou gaan over de bezittingen doch zij had niet verwacht dat het huwelijk met haar schoonbroer op de agenda zou staan gelet op het feit dat haar man slechts vijf maanden geleden overleden was en zij nog borstvoeding gaf aan haar jongste kind. Verzoekster merkt op dat (E.) bovendien al twee vrouwen had met respectievelijk vier en twee kinderen en dat zij hem altijd als een eigen broer heeft beschouwd. Zij voert aan dat het niet is omdat zij op de hoogte was van de traditie dat zij kon verwachten dat zij met de oudste broer zou moeten trouwen.

Verzoekster wijst op het feit dat de commissaris-generaal louter subjectieve standpunten aanbrengt betreffende haar problemen met de autoriteiten. Dat er bepaalde wettelijke maatregelen genomen

werden en dat bepaalde NGO's trachten de traditionele autoriteiten te sensibiliseren, toont volgens verzoekster aan dat de praktijk van gedwongen huwelijken nog vaak voorkomt, vooral in bepaalde provincies en zeker in de meer afgelegen dorpen. Zij benadrukt dat het feit dat bepaalde bevooroordeelde vrouwen toegang hebben gehad tot de rechtsgang en er een aantal vonnissen zijn gevelde in hun voordeel niet voldoende is om te stellen dat de autoriteiten voldoende bescherming kunnen bieden. Verzoekster merkt op dat zij minstens enkele pogingen heeft ondernomen maar dat zowel de dorpschef als de commandant van de gendarmerie duidelijk gemaakt hebben dat zij niet konden tussenkomen in de traditie. Het feit dat de commandant wel eens zou praten met (E.) kan volgens verzoekster niet gekwalificeerd worden als een tussenkomst van de 'autoriteiten', te meer daar het gesprek de zaak heeft verergerd en de commandant achteraf voor de zaak van haar schoonfamilie heeft gewerkt. Zij voert aan dat het feit dat zij niets moest vrezen wat betreft de valselijke beschuldigingen omtrent de dood van haar man en/of hekserij, de culturele en traditionele achtergrond miskent waarin de gebeurtenissen zich hebben afgespeeld. Het geloof in hekserij wordt volgens verzoekster gezien als iets dat deel uitmaakt van het dagelijkse leven. Verzoekster stelt dat niet ontkend kan worden dat de corruptie alomtegenwoordig is zodat zij als zwakke vrouw weinig kan aanrichten tegen haar schoonfamilie die wel rijk is en goede connecties heeft. Zij merkt op dat zij een attest heeft neergelegd betreffende haar psychologische klachten van 14 april 2011 en thans een nieuw attest voorlegt van 14 juni 2011. Tevens werd een expertise aangevraagd.

2.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept zij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in dit kader bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekster brengt geen begin van bewijs bij ter ondersteuning van haar voorgehouden reisweg noch van de oorzaak van haar asielrelaas, *in casu* het overlijden van haar echtgenoot, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor haar algehele geloofwaardigheid.

Verzoekster heeft het gedwongen huwelijk met haar schoonbroer niet aannemelijk gemaakt. Zo heeft zij verklaard dat zij op de hoogte was van de traditie waarbij een vrouw, in geval van overlijden van haar echtgenoot, met diens broer dient te huwen; dat deze traditie in haar dorp voorkomt, dat haar schoonfamilie in hetzelfde dorp woonde en dat haar eigen familie deze traditie volgt (gehoor CGVS, p. 4; p. 6). Verzoeksters verklaringen dat zij niet verwacht had dat zij moest trouwen met haar schoonbroer en gedacht had dat zij haar leven gewoon zou kunnen verder zetten en dat zij derhalve niet geïnformeerd heeft naar haar toekomst (*ibid.*, p. 6) zijn omwille van het traditionele kader waarin zij zich beweerdelijk bevond dan ook niet plausibel.

Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen elementen aan die de motivering van de bestreden beslissing kunnen weerleggen, doch beperkt zich tot het louter volharden in haar verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal. Dergelijk verweer is niet dienstig.

De commissaris-generaal heeft voorts op goede grond vastgesteld dat verzoekster tevens vage verklaringen heeft afgelegd inzake de exacte leeftijd van (E.), het/de tijdstip(pen) waarop zij door (E.) verkracht werd evenals het tijdstip waarop zij haar dorp verlaten heeft en naar Douala is gegaan.

Waar verzoekster wijst op het feit dat zij ongeschoold is en het voor haar moeilijk is bepaalde data te onthouden, dient te worden vastgesteld dat deze argumentatie niet vermag het totaal gebrek aan kennis in haar hoofde te vergoelijken. Het betreft immers het kernaspect van verzoeksters asielrelaas.

Verzoekster beperkt zich voor het overige tot het louter volharden in haar verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal en tot het uiten van de louter algemene bewering dat het in Kameroen niet gebruikelijk is dat men de exacte leeftijd van een persoon kent. Zij doet hiermee geen afbreuk aan de terechte vaststelling dat de voormelde vaststellingen de geloofwaardigheid ondermijnen van haar verklaringen betreffende het gedwongen huwelijk met haar schoonbroer.

Verzoekster heeft bovendien niet aannemelijk gemaakt dat zij problemen heeft gekend met de Kameroense autoriteiten. Zo strookt haar verklaring dat zij naar de commandant is geweest maar dat deze haar heeft gezegd dat hij niet kon tussenkomen omdat haar situatie met traditie te maken had (*ibid.*, p. 4), niet met de landeninformatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat de Kameroense autoriteiten wel degelijk maatregelen nemen om de praktijk van gedwongen huwelijken te stoppen. Het blijkt immers dat (i) het gedwongen huwelijk in Kameroen onwettig is; (ii) vrouwen die met een gedwongen huwelijk geconfronteerd worden zich kunnen richten tot de rechtbank die hiervoor straffen kan uitspreken en er reeds vonnissen bekend zijn waarbij beslist werd in het voordeel van de vrouw; (iii) het 'Ministerie voor Women's Empowerment and the Family' en gespecialiseerde NGO's juridische en financiële bijstand verlenen; (iv) de Kameroense overheid campagnes heeft georganiseerd om de traditionele autoriteiten te informeren en te sensibiliseren over mensenrechten teneinde een einde te maken aan praktijken die vrouwen discrimineren (administratief dossier, stuk 13).

Het voorgaande klemmt nog des te meer daar verzoekster heeft verklaard dat de commandant met haar schoonbroer is gaan praten om een oplossing te zoeken (gehoor CGVS, p. 4).

Verzoekster beperkt zich te deze tot het louter herhalen van haar verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal, tot het uiten van louter algemene beweringen en tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Zij onderneemt echter niet de minste poging om de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

De commissaris-generaal heeft voorts terecht gemotiveerd dat waar verzoekster heeft gesteld dat (i) haar schoonfamilie haar heeft laten arresteren voor de moord op haar echtgenoot en dat de gendarmen haar in Douala bij haar nicht hebben gezocht en haar beschuldigen van hekserij (*ibid.*, p. 5), dient te worden vastgesteld dat zij heeft verklaard dat haar echtgenoot in het ziekenhuis is gestorven ten gevolge van 'tyfoïde' (*ibid.*, p. 3), zodat er bewijs voorhanden is ten voordele van haar onschuld; (ii) haar schoonbroer bevriend is met de gendarmen (*ibid.*, p. 5-6), deze bewering dient te worden gerelativeerd gelet op haar vage verklaring: "*Hij drinkt regelmatig met man met kepie*" (*ibid.*, p. 5).

Verzoekster beperkt zich te deze tot het louter herhalen van haar verklaringen inzake de connecties van haar schoonfamilie en tot het uiten van de louter algemene bewering dat de commissaris-generaal de culturele en traditionele achtergrond van de gebeurtenissen miskent en dat het geloof in hekserij deel uitmaakt van het dagelijks leven, hetgeen niet afdoende is om de voormelde concrete vaststellingen te ontkrachten.

De voormelde vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen inzake de problemen die zij beweert te hebben gekend met de Kameroense autoriteiten.

Wat betreft het door verzoekster bij het verzoekschrift bijgebrachte attest van 14 juni 2011 inzake haar psychologische klachten, dient te worden opgemerkt dat dit attest louter haar psychologische situatie betreft doch geen uitsluitend biedt omtrent de oorzaak hiervan. Verzoekster kan dit stuk derhalve niet dienstig aanvoeren ter staving van de door haar aangevoerde problemen.

Verzoekster voert voorts geen concreet verweer ten aanzien van de vaststelling in de bestreden beslissing dat de door haar neergelegde foto's en dvd geen bewijs leveren van de door haar aangevoerde problemen. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en blijft, daar zij door verzoekster niet dienstig wordt weerlegd, onverminderd overeind.

De door verzoekster neergelegde stukken en documenten vermogen niet tot een ander oordeel te leiden.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Waar verzoekster in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vraagt, dient te worden opgemerkt dat zij geen argumentatie voert inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas (zie *sub* 2.2.2.) en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4. Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS